

Naufragi de la política espanyola

RASTREJAR EN EL PANORAMA
POLÍTIC LES FIGURES AMB
RAONABLES POSSIBILITATS
D'ASSOLIR EL GOVERN DE L'ESTAT A
LES PRÒXIMES DUES O TRES
LEGISLATURES ÉS UN EXERCICI
DESCORATJADOR.

No és gens fàcil esbandir una corrosiva sensació de vergonya davant la imminència –fatal al moment d'escriure aquestes retxes– que Mariano Rajoy i els seus tornin a governar l'Estat espanyol sencer. Hom podria protegir-se darrere la coartada d'haver intentat influir perquè les coses fossin d'una altra manera, però ni així s'allibera de respirar l'aire contaminat de la política espanyola dominada pels “populars”.

Per ara, no hi ha perspectives que ens convidin a pensar que el PP deixarà de ser com és: a pesar de tot, els ha anat tan bé que no deuen veure cap raó per canviar. Fins i tot en el supòsit que Mariano Rajoy decidís fer una passa al costat, enre o cap avall o cap amunt, la nòmina de futurs presidenciables del partit no presenta cap individu –home o dona– del qual, llunyanyes ideològiques al marge, us poguéssiu sentir orgullosos o fins i tot indiferents.

Aleshores, si mireu cap a l'altra banda, us adoneu que el panorama no millora gaire, si del que es tracta és que la gent de la meua edat encara pugui tenir l'oportunitat vivificant de pertànyer a un cens governat per un president digne, eficient, culte, amb la saviesa política i les lectures que hauria de dur incorporades una persona amb la responsabilitat de prendre grans decisions que afectaran la geografia i la història dels vostres contemporanis. I és que se suposa que a l'altra banda hi ha el PSOE. Si guem clars, aquest partit s'assembla més a una partida, sobretot per com ha manibrat aquests mesos. A la primera legislatura amb govern socialista, aquell home que es creia graciós, Alfonso Guerra, va dir que deixarien una Espanya que no la reconeixia ni la mare que l'havia parit. Bé, el cert és que al PSOE d'ara no hi ha qui el reconegui si en manté alguns

GUILLEM
FRONTERA

referents històrics i fins i tot algunes polítiques socials que han ajudat a millorar coses.

En el PSOE d'ara, no hi ha manera de confiar-hi. Ha posat en circulació tanta moneda falsa, que cada bitllet que ens arriba a les mans ens crea dubtes, reticències..., quan no un rebuig de pla. No és fàcil que tantes suspicàcies s'arribin a diluir en un termini raonable de temps. La plana major que ara mateix presideix el partit sembla escindida d'una formació més definida per l'autoritarisme malhumorat que no per una determinada ideologia. I, amb aquest autoritarisme, obvia qualsevol exercici de democràcia interna a partir de les bases, per lliurar els seus vots als peus de Mariano Rajoy. Vet aquí una pista sobre el rampell ideològic de la formació. La rotunda negati-

va a exercir la democràcia interna és una passa enrere de dimensions inquietants.

De manera que la gent de la meua edat haurem de fer-nos a la idea –és l'assumpció d'un fracàs general que d'alguna manera també és personal– que ja no arribarem a veure l'Estat governat per un president d'un cert pes. Confiarieu l'Estat a Javier Fernández? Com a ciutadà que biològicament ha de reduir les possibilitats de veure presidents, Fernández m'inspira temor, el veig capaç de fer un ús desmesurat de la força. Com a ciutadà catalanoparlant, voldria viure el més lluny possible de Susana Díaz, la toxicitat populista de la qual, tan contundent com rudimentària, pot devastar el futur d'un continent de miniciutadans. D'altra banda, tot l'enrenou que ha menat a l'abstencionisme no ens hauria de fer veure Pedro Sánchez com el que no és.

Penjats d'una branca en el precipici, us preguntareu si no hi ha ningú més. Hem de plantar cara a la realitat. Aquests polítics marquen la mitjana del que s'es-tila. I els pobles de l'Estat no n'exigeixen de millors. S'ha de ser molt jove per poder alimentar l'esperança de viure un canvi que meni els millors a la política de l'Estat.

S'ha de tenir una esperança raonable en la consolidació de forces emergents i encara marginals, en una federació de congregacions locals: que, una vegada superades les crisis de creixement i decreixement, certifiquin la fiabilitat imprescindible per evitar el naufragi? Definitivament, com més hi penso més clar tinc que els de la meua quinta no ho veurem. Tret que, fugint d'aquesta castradora resignació, hom pugui assolir perspectives més encoratjadores a partir d'algun ajust cartogràfic. No és fàcil, acceptem-ho.

Escriptor, guionista i crític d'art